

INSPIRAȚIE ȘI MEDITAȚII GHIDATE PENTRU A TRĂI
ÎN FERICIRE ȘI IUBIRE

○ carte a înțelepciunii toltece

CERCUL DE FOC

*PUBLICATĂ ANTERIOR CU TITLUL
Rușăciuni: Comuniunea cu Creatorul nostru*

DON MIGUEL RUIZ
CU JANET MILLS

Traducere:
Andrei Larisa

EDITURA MIX
CRISTIAN 2014

Inimii de femeie, în care iubirea divină
se reflectă în întreaga sa umanitate.

Mamei, soției, fiicei
și prietenei.

CUPRINS

Cuvântul autorului . . . 1 0

Introducere . . . 1 1

1

ADEVĂRUL...15

2

IERTAREA...23

3

IUBIREA...33

4

RECUNOȘȚINȚA...43

5

UMANITATEA...49

6

TĂCEREA INTERIOARĂ...57

7

ZIUA NUNȚII...69

8

CERCUL DE FOC...81

RUGĂCIUNI:

Rugăciune pentru adevăr...21

Rugăciune pentru iertare...30

Rugăciune pentru iubire...38

Rugăciune pentru corpul fizic...41

Rugăciune pentru recunoștință...47

Rugăciune pentru umanitate...54

Rugăciune pentru Divinitate...67

Cercul de foc...83

Despre autori...96

Mulțumiri

Doresc să îmi exprim gratitudinea față de Janet Mills, căreia i se datorează această carte, și Gabrielle Rivera, pentru valoroasa sa contribuție. Întreaga mea recunoștință Creatorului nostru pentru inspirație și pentru frumusețea care a dat viață acestei cărți.

Cuvântul autorului

ÎN ÎNVĂȚĂTURILE MELE, RITUALUL „CERCUL DE FOC” celebrează cea mai importantă zi din viața unui om: ziua când ne contopim cu focul spiritului și ne întoarcem la natura noastră divină. Aceasta este ziua când redevenim conștienți de cine suntem *cu adevărat* și alegem să trăim în comuniune că forța creației pe care o numim *Dumnezeu* sau *Viața*. Începând din acea zi, în inimile noastre se va trezi iubirea necondiționată pentru tot ceea ce există, pentru noi înșine, pentru viață.

Această carte, publicată pentru prima oară în anul 2001 sub titlul *Rugăciuni. Comuniunea cu Creatorul nostru*, vă va aduce aminte cine sunteți cu adevărat. A fost dintotdeauna cartea mea preferată, iar acum, în cinstea rugăciunii mele preferate, o voi intitula *Cercul de foc*, titlu care mi se pare mai potrivit.

Introducere

AM SIMȚIT CU TOȚII, MĂCAR O DATĂ ÎN VIAȚĂ, comuniunea cu Creatorul nostru. Sunt momente de grație în care putem percepe imensitatea creației, frumusețea și perfecțiunea a tot ce există. Reacția noastră în fața acestor momente poate fi copleșitoare. Simțim atunci o minunată pace interioară, amestecată cu imensă bucurie. Numim acea stare *beatitudine*, altfel spus o stare de grație și gratitudine. Simțim prezența lui Dumnezeu.

Altădată ne simțim copleșiți de greutatea vieții. Pare că totul merge rău și nu știm ce să mai facem. Ne simțim prea mici prin comparație cu imensitatea vieții și am vrea

să vină cineva și să ne scape de problemele cu care ne confruntăm. Reacția noastră emoțională poate fi aceea de neajutorare amestecată cu tristețe, teamă sau mânie – și atunci ne rugăm: „Doamne, ajută-mă!” Simțim că am fost auziți, că Dumnezeu este prezent și acest fapt ne aduce mângâiere.

Rugăciunea reprezintă comuniunea omului cu Divinul. Indiferent dacă rugăciunea se naște din iubire, recunoștință sau inspirație, ori dacă vine din teamă și disperare, atunci când ne rugăm vorbim de la inimă la inimă cu spiritul divin. În rugăciune, toate vocile din capul nostru tac. Ele încetează să ne mai spună că ceva nu este cu putință, ceea ce permite deschiderea canalului direct al credinței. Când ne rugăm, ne folosim într-adevăr de vocea umană, dar ea este dublată de vocea inimii și a spiritului, de aceea este rugăciunea atât de puternică.

Rugăciunea împlinește nevoia omenească de Dumnezeu, de inspirație, de afirmare a spiritului care sălășluiește în noi. Prin rugăciune noi comunicăm cu tot ceea ce există, inclusiv cu esența noastră divină. Iar atunci când credem din tot sufletul în lucrul pentru care ne rugăm, intenția noastră își multiplică puterea.

Faptul de a ne ruga este un act de putere întrucât reprezintă un acord între ființa umană și Divin, în care noi ne investim credința. Imaginați-vă un lup urlând la lună: ei bine, așa am dori să ne rugăm. Avem un mesaj pe care vrem să-l comunicăm lui Dumnezeu și vieții – și vrem ca vocea noastră să fie

INTRODUCERE

auzită. Mesajul vine direct din inimă și ne adresăm divinității din noi, lui Dumnezeu.

Prin puterea sa, rugăciunea ne conduce către iubire, adevăr și libertatea personală. În această carte, dorim să folosim puterea rugăciunii pentru a trezi iubirea și bucuria în inimile noastre și pentru a experimenta comuniunea cu Creatorul. Fie să descoperiți fiecare, în felul său specific, iubirea, adevărul și libertatea.

Nu-i așa, înger al vieții mele,
că dacă vom pași ținându-ne de mână în visul vieții
fiecare pas ne va fi binecuvântat de Dumnezeu?

I

Adevărul

FIECARE OM ESTE UN ARTIST ȘI MAREA NOASTRĂ artă este *viața*. Omul percepe viața și încearcă să-i dea un sens exprimând-o prin cuvinte, muzică și toate celelalte expresii ale artei. Percepem viața și creăm apoi o poveste care să justifice, să descrie și să explice ceea ce percepem și reacția noastră emoțională față de aceasta. Toți oamenii sunt povestitori, de aceea suntem cu toții artiști.

Noi credem anumite lucruri despre noi înșine și din ele alcătuim o poveste care se bazează într-adevăr pe realitate, dar

nu exprimă decât punctul nostru de vedere. Iar punctul nostru de vedere se bazează pe experiența pe care am acumulat-o, pe ceea ce *știm* și ceea ce *credem*. Ceea ce *știm* și ceea ce *credem* nu este altceva decât un program alcătuit din cuvinte, opinii și idei pe care le preluăm de la alții sau din experiența noastră de viață. Oamenii percep adevărul, dar felul cum justifică și explică ce au perceput nu este adevărul, ci doar o poveste. Numesc *vis* această poveste. Mîntea omenească amestecă percepțiile cu imaginația și emoțiile pentru a crea un întreg vis. Mai mult decât atât, mințile tuturor oamenilor se amestecă între ele și creează împreună mintea planetei Pămînt, care are visul ei – *visul planetei*.

Visul planetei este visul colectiv al tuturor oamenilor. Îl putem numi *societate* sau *națiune*, dar indiferent cum i-am spune, nu este altceva decât rezultatul creației mentale, individuale și colective, adică un vis. Dacă visul e plăcut, îi spunem *rai*; dacă e un coșmar, îi spunem *iad*. Dar și raiul și iadul există numai la nivelul minții.

În societatea umană, visul planetei este guvernat de minciună, iar frica este rezultatul lui. În acest vis, oamenii se judecă unii pe alții, se găsesc vinovați și se pedepsesc. Oamenii folosesc puterea cuvîntului pentru a bârfi și pentru a se răni unii pe alții. Folosirea greșită a cuvîntului creează otrava emoțională care se acumulează apoi în vis. Această otravă face înconjurul lumii și constituie hrana majorității oamenilor – emoții care otrăvesc. Visul planetei îi învață pe oameni încă de

la naștere să creadă în ceea ce dorește el. Nu există dreptate în acest vis, ci numai nedreptate. Nimic nu e perfect, totul este imperfecțiune. De aceea caută oamenii la nesfârșit dreptatea, fericirea și iubirea.

De mii de ani ei cred că în univers există o luptă între bine și rău. Dar nu este adevărat. Conflictul real este între adevăr și neadevăr. El există numai în mintea umană, nu și în restul naturii. Binele și răul sunt rezultatul acestui conflict. Dacă noi credem în adevăr, rezultatul este binele; dacă noi credem și apărăm neadevărul, rezultatul este răul. Răul apare atunci când credem în minciună.

Toată suferința umană este rezultatul credinței în minciună. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să devenim conștienți de acest fapt. De ce? Pentru că prin conștientizare vom fi ghidați către adevăr, iar adevărul ne va conduce către Dumnezeu, iubire și fericire. Adevărul ne va elibera de minciuna în care am crezut. Dar ca să credem în adevăr, trebuie mai întâi să-l experimentăm. Nu putem cunoaște adevărul prin cuvinte. Imediat ce începem să vorbim despre adevăr, ceea ce obținem nu este adevărul. Putem experimenta adevărul, putem să îl simțim, dar nu putem crea o poveste despre adevăr. Acea poveste ar fi adevărată numai pentru noi. Pentru orice altcineva ar fi minciună. Aceasta deoarece fiecare om are propria lui poveste; fiecare trăiește în propriul său vis.

A deveni conștienți înseamnă a vedea viața așa cum este, nu așa cum dorim noi să o vedem. A fi conștienți înseamnă

a vedea ce este adevărat, nu ceea ce ne permite să justificăm minciuna în care trăim. Dacă vom urmări constant să fim conștienți, cu timpul vom stăpâni perfect arta conștientizării. Iar atunci când conștientizarea va fi un obicei, vom vedea întotdeauna viața exact așa cum e, nu așa cum am dori noi să o vedem. Nu vom mai încerca să exprimăm lucrurile prin cuvinte și nici să ne explicăm nouă înșine ceea ce percepem. Vom folosi cuvintele, în schimb, pentru a comunica cu ceilalți oameni, știind că ceea ce comunicăm reprezintă strict punctul nostru de vedere.

Dumnezeu este aici. Dumnezeu se află în interiorul fiecăruia dintre noi ca *viață*, ca *iubire*, însă trebuie să devenim capabili să înțelegem acest adevăr. Ne aflăm aici pentru a fi fericiți, pentru a trăi viața cu care am fost dăruiti, pentru a exprima ceea ce suntem. Am fost creați pentru a percepe frumusețea creației și ne trăim viețile în iubire. Dar dacă nu putem recunoaște iubirea în noi înșine, poate să ne iubească lumea întreagă, noi nu ne vom da seama.

În loc să căutăm iubirea în alți oameni, mai bine am căuta-o în noi, pentru că nu iubirea altor oameni ne va face fericiți. Fericirea vine din iubirea pe care o simțim pentru ceilalți, pentru Dumnezeu, pentru întreaga creație. Când primim iubirea altcuiva, ne va face plăcere, dar nu se compară cu ceea ce simțim atunci când percepem iubirea dinlăuntru propriii ființe: este cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla. Suntem în rai, trăim în beatitudine.

Corpul nostru este un templu viu, în care locuiește Dumnezeu. Dovada că Dumnezeu trăiește în noi este faptul că suntem vii. În mintea noastră există otrava emoțională, dar noi avem posibilitatea să ne curățăm mintea de această otravă și să ne pregătim pentru comuniunea cu Dumnezeu. Această comuniune înseamnă să dăruim iubire, să ne lăsăm cuprinși de iubire. Atunci când ne rugăm, ne contopim cu iubirea lui Dumnezeu dinlăuntru nostru și îi permitem să se manifeste. Dar dacă ne rugăm și nu simțim nimic, de ce să mai pierdem timpul? Am face bine să ne uităm înlăuntru nostru și să ne trezim în suflet iubirea.

Deschideți-vă inimile și iubiți necondiționat – nu pentru că așteptați să primiți iubire înapoi și nici pentru că doriți să controlați pe altcineva. Aceasta este falsă iubire. Atunci când iubim fără să punem condiții, noi transcendem iluzia în care există teamă și ne aliniem cu spiritul divin, cu iubirea lui Dumnezeu. Descoperim iubirea din noi. Această iubire este însăși *viața*, ea strălucește tot timpul, ca soarele.

Cea mai mare dorință a mea este ca întreaga umanitate să se trezească, să devină conștientă de ea însăși și să se debaraseze de visul în care există teamă. Să folosească puterea creației pentru a aduce raiul pe Pământ. Întreaga creație este o operă de artă și atunci când devenim capabili să percepem frumusețea artei lui Dumnezeu, inimile noastre se umplu de bucurie și mulțumire.

Folosiți puterea rugăciunii pentru a conștientiza cât mai plenar frumusețea întregii creații, inclusiv a creației care există

în voi. Sunteți frumoși așa cum sunteți, iar atunci când vă veți percepe frumusețea, reacția emoțională pe care o veți avea va fi iubirea trăită cu copleșitoare fericire. Când percepem frumusețea din noi, începem să ne vedem în tot ce există, în flori, în cerul albastru, în nori, în apă și în ocean. Dar, lucrul cel mai important, ne vom vedea în ceilalți oameni – în cei pe care îi iubim, în părinții noștri, în copii, în toți.

Vă rog să vă desprindeți un moment de treburile curente, închideți ochii, deschideți-vă inimile și simțiți iubirea care se revarsă din voi. Haideți să ne cufundăm într-o rugăciune cu totul specială, prin care vom experimenta comuniunea cu Creatorul nostru.